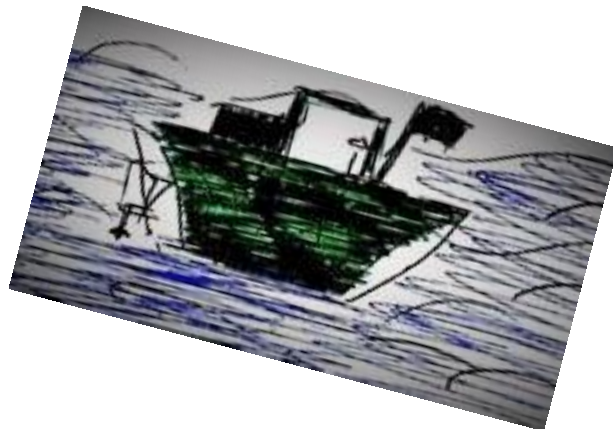

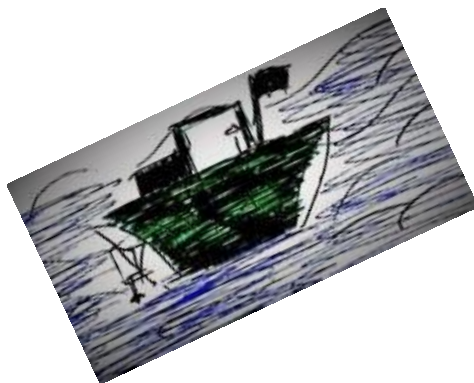
Προκρούστης

Κλίμακες

Για το πρώτο βιβλίο του Προκρούστη
[ΠάΤα Εδώ](#)

[Κι Εδώ](#)

“Ο Προκρούστης είναι ένας μοναχικός ταξιδιώτης του διαδικτύου που αναζητά μονάχα αγάπη και συντροφικότητα...”

Προκρούστης
ΚΛΙΜΑΚΕΣ
(Συλλογή κειμένων 2006 – 2010)

- Ιδιωτική Έκδοση -
Copyright: Προκρούστης
Απρίλιος 2019

Φωτογραφία εξωφύλλου: G. Καρα
Κασέτες: depositphotos.com

Επιτρέπεται ελεύθερα η διακίνησή του στο διαδίκτυο.

Όψις Α'

Πέμπτη, 15 Νοεμβρίου 2007

Γράφω για μένα, όχι για σένα. Για μένα, γραμμή-γραμμή, λέξη-λέξη, τελεία-τελεία, φύλλο το φύλλο. Φταίει το μελάνι, λένε. Περσινό σύννεφο πέταξε πάνω απ' το σπίτι μου και με θυμήθηκε. Εσύ όχι. Στις άκρες είναι η ζωή, στις μύτες. Στις ακρογωνιασμένες νύχτες των φεγγαριών, στις απόκρημνες πλαγιές των ορεινών σχηματισμών είναι η ζωή. Στα λυπημένα μάτια των γλάρων, στους μοναχικούς ακροθαλάσσιους φάρους, στις νυχτωδίες φεγγαριών που σβήσανε, στις μελωδίες των ήλιων που ανέτειλαν είναι η ζωή. Στα βράχια ξεχασμένων θαλασσών, στα τελευταία δάκρυα πιερότων που αναζητήσανε τον έρωτα. Γράφω για μένα, όχι για σένα. Για μένα, άγνωστη, λατρεμένη σόλα, ενός τυχαίου ελεεινού παπουτσιού που τα μπαλώματά του είναι εμφανή σε όλο το μήκος της επιφάνειάς του. Γράφω για μένα, έτσι αδικημένα. Ξεκινώ κι ολοκληρώνω με την αδικία στα μάτια να ζωγραφίζει χαμένους θαλασσιούς παραδείσους. Έτσι αρχίζω κι έτσι τελειώνω. Τελειώνω. Γράφω για μένα. Κάποια τα έσκισα, τα γκρέμισα, τα άφησα μισά. Κάποια τα ξεκίνησα λανθασμένα και στην πορεία τα ξέκανα. Κι ό,τι δεν πάει καλά, δεν το αλλάζω. Το υιοθετώ και το συνεχίζω. Κι ύστερα με βρίζω. Σκόνη και μελάνι με κυκλώνει. Κάτι δεν πάει καλά. Έχω πάθει παράκρουση, έχω πάθει παράκρουση. Ακούστε τα πουλιά που τραγουδούν. Πεθαίνουν τραγουδώντας και γλιστρούν πάνω στα καλώδια. Στρίβω το νόμισμα για ν' αλλάξω σελίδα στα

περασμένα λόγια. Έχω γεμίσει ένα τετράδιο βλακείες, έχω γεμίσει ένα τετράδιο βλακείες. Γράφω για μένα, λέξη-λέξη, τα αδικημένα γράμματα του μελανιού μου. Φέγγει καλύτερα το σκοτάδι στα μισόκλειστα μάτια μου. Γυαλίζει η επιφάνεια του λευκού, που ντύνεται με γαλάζιο. Τρέχει απ' τα μάτια το γαλάζιο και γίνεται μπλε της παλίρροιας. Κάπου στις άκρες των γραμμάτων υπάρχουνε τρίχινες βεντάλιες να σου κάνουν αέρα. Κοιμήσου. Κοιμήσου εσύ. Μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου. Στις άκρες, ένας ψεύτης ήλιος κι ένας αλήτης καιρός να γυρνάει. Γράφω με πένα, για μένα. Γαλάζιες οι μπότες του Θεού και γαλανό το στερέωμα. Για μένα. Έχω κάνει αίτηση, περιμένω τ' αποτελέσματα. Μια ζωή περιμένω. Περιμένω. Μια ζωή σε περίμενα. Έχω κάνει αίτηση στο Θεό να με πάρει στην αγκαλιά του. Περιμένω στη γη. Κάθε μέρα μαγειρεύω πουρέ με τοστ. Βάζω μέσα τα ληγμένα κι ύστερα τα αλέθω στο μπλέντερ και τα πίνω λιωμένα. Γράφω γαλάζια, με γαλάζιο μελάνι, σαν τον ουρανό όταν δεν έχει συννεφιά και τη θάλασσα όταν δεν έχει φουρτούνες. Φτάνει μια πέτρα στο λαιμό και λίγη καλή θέληση. Μια καταγάλανη θάλασσα παραδίπλα. Είναι πολλά τα χιλιόμετρα και λίγο το κουράγιο που ξέμεινε. Αγόρασα ένα δερμάτινο χαρτοφύλακα για τα υλικά της φυγής. Με τα δώρα σου θ' αγοράσω το σχοινί. Κάθε μέρα περιμένω, κάθε μέρα σε περιμένω. Σχίστηκαν οι χορδές μου να σε φωνάζω. Κοιτάζω χαμηλά, φαντάζομαι τα ψηλά, πέφτω στα μαλακά, γίνομαι Περσικό χαλί, ξυρίζομαι μια φορά τη βδομάδα, δε με απασχολεί το αύριο. Μου μείνανε, ένα μπουκάλι γάλα, μισό κιλό τυρί και βούτυρο. Στις σόλες, εκεί είναι το φαΐ, με τις λιωμένες πατάτες. Κουράστηκα να το φωνάζω. Οι φίλοι με ρωτάνε που έχασα το χαμόγελο. Δε μιλώ πια. Γράφω για μένα, όχι για σένα. Στον απέναντι λόφο δεν υπάρχει πολιτισμός. Το εδώ είναι γύρω από μένα. Δεν υπάρχει κανείς να μ' ακούσει όταν μιλάω. Σέρνομαι στα τέσσερα, σε κομμάτια, στις σόλες. Κανείς δε με βλέπει. Περνάει το τρένο, νυστάζω, σφυρίζουν οι ράγες. Έχασα την αγάπη μου, κάτω απ' τα κουρασμένα της πόδια. Στις σόλες. Τα έπινα γουλιά-γουλιά και μέθυσα απ' το γαλάζιο. Τα ήπια. Στις σκουρόχρωμες σόλες ο παράδεισος, ανάμεσα στα πετραδάκια και τις λάσπες. Το σκατό να σε πνίγει ολόκληρο, χωρίς να υπάρχει έξοδος διαφυγής. Βυθίζεσαι μέσα τους, κολυμπάς με τις ώρες. Για μένα, όχι για σένα. Έγινα κόκκινος, μπλε, φούξιας. Έγινα πράσινος, ωχρός κι έμεινα μαύρος. Ήρθα κι έκατσα πάνω στο χαλάκι του μπάνιου σου. Με όποιο χρώμα και να σε ζωγραφίσω, θα κλάψω. Γράφω για μένα.

Το τιποτένιο, ισχνό ανθρωπάκι με τα μαύρα γυαλιά και το τσιγάρο στα χείλη. Πίνω το μαύρο κι ατενίζω τα γαλάζια μου όνειρα. Καπνίζω μπλε τσιγάρα κι έχουν μακρύνει τα μαλλιά μου. Στην από κάτω είναι η ζωή. Στις σόλες. Σκόρπια λόγια, γεμάτα πιτυρίδα και ξηροδερμία στο βάθος των μαλλιών μου. Το θηλυκό σου άρωμα δεμένο στο μανίκι μου. Ήπια κρασί και τώρα μέθυσα. Ξερνάω απ' την αρρώστια. Θαυμαστικά γεμάτη η ατζέντα μου. Σελίδες ξεσκισμένες η ζωή μου. Μελάني θαλασσί και πάνω στα βιβλία μου. Στις άκρες χρωματίζω τα πουλιά και ζωγραφίζω καράβια. Κακοήθεις όγκοι σχηματίζονται πάνω απ' το τραπέζι που φάγαμε. Το φαγητό ληγμένο. Το τρώγαμε με τα χέρια, από κάτω. Στις σόλες. Τρέχει στα μάτια το γαλάζιο και γίνεται μπλε της παλίρροιας. Κάπου στις άκρες των γραμμάτων υπάρχουνε τρίχινες βεντάλιες να σου κάνουν αέρα. Κοιμήσου. Κοιμήσου εσύ. Μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου, στις άκρες...

Δευτέρα, 24 Νοεμβρίου 2008

Δεν μπορώ να το τιθασεύσω αλλά ούτε και να το νικήσω

Δεν μπορώ καν να το πολεμήσω

Αυτό το τέρας που λέγεται σκέψη κι ολοένα έρχεται εκεί που κάθομαι ήρεμος και τριγυρνάει γύρω-γύρω μέσα στους διαδρόμους του μυαλού μου

Τί είναι λοιπόν;

Μία κόλαση. Ένας παράδεισος;

Μια πύρινη λαίλαπα. Ένα σανατόριο. Ένα κολαστήριο

συναίσθημάτων. Ένας ποιητικός αναβρασμός. Μία καταιγίδα από μνήμες;

Ένα πικραμένο τώρα είναι κι ένα αβέβαιο αύριο

Ένα λυπημένο σήμερα είναι κι ένα ξεχασμένο χθες

Κι εκεί που λέω να λησμονήσω το μολύβι μου κρυμμένο στη μολυβοθήκη ξεχύνεται λυσσασμένο το συναίσθημα...

Μ' έχει πνίξει

Μ' έχει ζώσει συναισθήματα

Μ' έχουν πλακώσει τα όνειρα που έκανα

Ρωτάνε πότε θα τα κάνω πραγματικότητα

Τί με κοιτάτε ρε!

Εγώ που κλαίω τώρα, δικά μου παιδιά είναι, εγώ τα γέννησα

Εγώ τα βάπτισα και τα φανέρωσα

Εγώ τα 'βγαλα στο συνειδητό

Εγώ τα ταξινόμησα

Εγώ που κλαίω τώρα θέλω να πάρω ένα πιστόλι να τα σκοτώσω ένα-ένα

Θέλω με όλη μου τη δύναμη να πατήσω το [delete](#) να τα λιώσω

Εγώ που βασανίζομαι τώρα θέλω να σβήσω μαζί με 'κείνα και μένα

Να τελειώσω όπως υπήρξα. Απ' το ελάχιστο τίποτα

*Να γίνω σκόνη που θα με πατάτε με τα παπούτσια σας και θα κολλάω
στις σόλες σας κι από κάτω να ταξιδεύω...*

Εγώ που κλαίω τώρα. Εγώ μου έφταιξα

Τί με κοιτάτε ρε σεις!

Δεν έχετε ξαναδεί άνθρωπο πού θέλει να διαγράψει το παρελθόν του;

*Που θέλει να λιώσει αυτόν τον καταραμένο εγκέφαλό του που μοιάζει
μ' έντερα και γεννά τα πιο απίθανα πράγματα*

Τη φαντασία

*Κι απ' την πολλή φαντασία μένει να παρακαλάει το Θεό να πεθάνει
όσο πιο γρήγορα γίνεται..*

Σάββατο, 25 Δεκεμβρίου 2010

Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να καθαρίσεις την πένα απ' το ξεραμένο μελάني. Να φτύνεις, να φτύνεις, να φτύνεις αίμα και μνήμες κι όλο το ζουμί απ' τις πληγές πάνω στη μύτη της και μετά να τη σκουπίσεις με το κωλόχαρτο που έχεις γράψει τ' όνομά της για ενθύμιο. Κι ύστερα να τινάζεις, να τινάζεις, να τινάζεις...μέχρι να βγει όλο το υγρό, μέχρι την τελευταία σταγόνα σπέρματος. Χύνω! Αίμα, δάκρυα, ιδρώτα, σκέψεις, μελάني, coca-cola πάνω στο μάρμαρο, οινόπνευμα στις πληγές και πάνω στα μυρμήγκια για να τα εξαγνίσω. Φτύνω! Σάλιο, φλέγματα, γουλιές βότκας και σταγόνες σπέρματος πάνω στο πρόσωπό μου μπας και ξυπνήσω. Κοιτάζω τον αδικημένο μου εαυτό μπροστά στον καθρέπτη και ριγώ. Εγώ...που άλλοτε πετούσα κι έτρεχα και πήδαγα και μ' ένα σάλτο μπορούσα να σου μαζέψω όλα τα λουλούδια του παραδείσου κι όλο τον κόσμο να στον δώσω στις χούφτες. Εδώ, κοιτάζω το γερασμένο μου πρόσωπο και τα ρυτιδιασμένα μου χαρακτηριστικά των τριάντα-κάτι και ξαφνιάζομαι, ενώ οι σακούλες από τα δάκρυα στα μάτια, μου επιβεβαιώνουν ότι πέρασε καιρός. Πέρα από τα μαγεμένα βουνά της ονειρικής φαντασίας των ερωτευμένων, υπάρχει πάντα ένας μεγάλος γκρι καταρράκτης γεμάτος ξεψυχισμένα κορμιά, που παρασέρνει και το δικό σου στο διάβα του [ασταμάτητα](#). Κατρακυλάς, κατρακυλάς, κατρακυλάς μέχρι να προσγειωθείς ανώμαλα στη λίμνη με τις πετρούλες. Εκεί ανάμεσα στα μαγικά βατραχάκια, ανακαλύπτεις μετά λύπης σου πως τελικά ήσουν μόνος μέχρι σήμερα κι όλα αυτά στο παραμύθι που έζησες ήταν αποκυήματα της φαντασίας σου. Ξύπνα κορόιδο! Οι αδύναμοι σ' αυτή τη χώρα πατιούνται σα τα σκαθάρια κι εγώ έμαθα να τα λιώνω για να νιώθω πιο δυνατός. Εδώ σ' αυτή τη χώρα με την τόση ερημιά και αποξένωση, δεν υπάρχει παρά μονάχα ένας τρόπος να νικήσεις την κατάθλιψη. Όταν λοιπόν τα χεις τσούξει μέχρι αηδίας, γυρίζεις τη μύτη της πένας σου πάνω στις φλέβες του χεριού σου και τις κόβεις... [“λοξοδρόμησε”](#) θα πει ύστερα κάποιος μεγάλος ποιητής, “λοξοδρόμησε ο στίχος και του έφυγε πάνω στη σάρκα..πήγε να γράψει τη ζωή πάνω στο σώμα του...να κάνει αυτοβιογραφία με τον κονδυλοφόρο. [Απ' το να γράφει με αίμα, τι να το χύνει στα πατώματα να μπολιαστούν με στίχους...”](#) Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να σβήσεις τη λύπη σου κι ό,τι σε πλήγωσε

Κυριακή, 18 Νοεμβρίου 2007

Τί να κρατήσω για μένα; Τα πήρες όλα. Στα έδωσα. Έμεινα λειψός από ψυχή κι αισθήματα. Κουράγιο για να συνεχίσω το ταξίδι. Τώρα ξέρω ν' αγαπώ ό,τι μου έμαθες ν' αγαπάω. Μα μου λείπει ακόμα η φωνή σου, όπως μίλαγε και τριγύριζε γύρω-γύρω απ' τ' αυτιά μου. Ζήσαμε κάτι έντονο είπες, που μόνο οι δυο μας γνωρίζουμε. Μετά αντίο. Ήρθε ο Χειμώνας. Είναι μάλλον ο πιο αργόσυρτος Χειμώνας που έχω ζήσει. Τώρα κλαίω. Γιατί δεν έχω κάτι ωραιότερο να κάνω. Τώρα τραβάω γραμμές σ' ένα άδειο τετράδιο, προσπαθώντας να το γεμίσω. Το χέρι δε βρίσκει τις λέξεις. Το στόμα δε βρίσκει τα λόγια. Νιώθω άφωνος. Είμαι μια στήλη άλατος, ένα άγαλμα που δεν μπορεί να κινηθεί. Ένα κουφάρι, που δεν μπορεί να τρέξει να σ' αγκαλιάσει όπου κι αν είσαι. Τώρα η αγκαλιά μου δεν έχει χρώματα. Όλα εκείνα τα κοριτσιίστικα χρώματα που τη γέμιζαν. Τί να κρατήσω για μένα; Μονάχα το μαύρο μου έμεινε να φοράω. Ζωγραφίζω καπνούς και τσιγάρα. Δωμάτια νοσοκομείων στη μέση του πουθενά, με χειρουργημένους ασθενείς στην καρδιά. Με ορούς στα χέρια και σύριγγες στο κορμί τους. Ζωγραφίζω το σήμερα σα να είναι η τελευταία μου μέρα. Θα 'θελα να την πέρναγα στην αγκαλιά σου. Σ' ένα μικρό σπίτι δίπλα στη θάλασσα, με μεγάλο κήπο, για να χωράει τις τριανταφυλλιές σου. Τί να κρατήσω για μένα; Αρκεί που κρατάς στα χέρια τα μαραμένα μου τριαντάφυλλα. Είναι σα να γράφουν τ' όνομά μου κάπου εκεί μέσα. Ακόμα και τ' όνομά μου το πήρες. Ξέχασα πως με λένε. Αισθάνομαι κατά καιρούς πως με φωνάζουν, αλλά τρέμω να γυρίσω το κεφάλι, μήπως συναντήσω το παρελθόν μας τη στιγμή του αποχωρισμού.

Εμείς δεν κλάψαμε κοιτώντας ο ένας τα μάτια του άλλου στο αντίο μας. Ξέρω πως έκλαψα, μέσα μου. Κι όλες οι υπόλοιπες μέρες μου ήταν μουσκεμένες. Εμείς δεν αφήσαμε ταυτόχρονα τα δάκρυα να κυλήσουν στα μάτια, γι' αυτό που μας περίμενε στη γωνία. Το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου. Το γνωρίζαμε και τ' αφήσαμε να συμβεί, μέχρι να ξεψυχήσει. Εμείς, κοιτάζαμε το "εμάς" να πεθαίνει, να σβήνει κι ούτε που προλάβαμε να το κηδέψουμε. Έγινε το "εμείς" ένα μοναχικό "εγώ" μέσα σε μια νύχτα. Κι από μακριά το αποχαιρετούσαμε μ' ένα αντίο, όπως ψυχορραγούσε. Εμείς δεν κλάψαμε την ώρα που δίναμε στα χείλη το τελευταίο φιλί μας, πιστεύοντας σε κάποια ελπίδα πως δε θα 'ταν τελευταίο. Μα έπρεπε να βγάλεις τα σκουρόχρωμα γυαλιά σου

απ' το πρόσωπο τη μέρα εκείνη, να δεις τα μάτια μου. Έλειπε το χαμόγελο απ' τα χείλη μου. Έλειπε γιατί το έπνιξα με τα δάκρυα. Την ώρα που έβλεπα την αγάπη μας να πεθαίνει, έσβηνε σαν κατάκοπο κι άρρωστο γεροντάκι, που απόκαμε απ' τις απανωτές εγχειρήσεις. Να, γι' αυτό ζωγραφίζω νοσοκομεία και σύριγγες. Στον ύπνο μου βλέπω τις παιδικές μου ανάγκες. Φαΐ απ' την αγάπη σου. Νερό απ' τα χείλη σου. Παραμύθι απ' τη φωνή σου. Αγκαλιά απ' τα χέρια σου. Και γαντζωμένος πάνω στο κορμί σου, να πηγαίνουμε βόλτες. Τί να κρατήσω για μένα; Τώρα το "εγώ" γίνηκε ο χειρότερός μου εφιάλτης και με μαχαιρώνει πισώπλατα. Τώρα μαθαίνω για κραυγές που δε γνώριζα να υπάρχουν. Εμείς δεν κλάψαμε αντάμα, κοιτώντας τα ραγισμένα μας μάτια ν' αστράφτουν απ' τη λύπη, στο σκοτάδι. Την ώρα εκείνη που μαγκωμένα τα χείλη, ψελλίζουν δειλά-δειλά ένα αντίο.

Παρασκευή, 06 Ιανουαρίου 2006

Αν...

κενό
μπότας
γυναικείας
διαμέσου
τακουνιού
και σόλας

ωσάν...

στερνό
αόρατο
όνειρο
μεσούσης
της νυχτός

εάν...

της σύνθλιψης
ενέργεια ήτο
επιτυχής

θα...

άλλαζε
γάρ το ρου
της ιστορίας!

Πέμπτη, 07 Σεπτεμβρίου 2006

Άνοιξα τα λευκά φτερά και πέταξα
πέταξα σαν περιστέρι στους ουρανούς
άνοιξα τα φτερά μου
να διώξω το βάρος της συνείδησης

έγινα ταχυδρόμος, για να ταχυδρομώ τα όνειρα
μα τώρα στέλνω επιστολές στ' αστέρια

κι όμως, τα φτερά μου είναι λευκά
ψηλά στους ουρανούς που αστράφτει ο ήλιος
γίνονται καθρέπτες, στα φεγγάρια της νυχτός
κι όλα τα φιλιά διανέμει, της καρδιάς ο χτύπος

άλλαξα σελίδα, μεταμορφώθηκα σε σκαθάρι
κι άρχισα να ξεφυλλίζω τα κιτάπια του Κάφκα
μίσησα, αδίκησα, έβρισα, μόλυνα και πέθανα
τρεις φορές πέθανα, τρεις φορές για ν' αναστηθώ

κάθε σταγόνα και έρωτας ανεκπλήρωτος
κόλλησαν πια τα μάτια μου στα υπόγεια
για να σ' ακολουθώ στα πορνεία που συχνάζεις
μα η τελευταία μου αγάπη, ήταν η ζωή

τρώω σκατά και δακρύζω απ' τις σκέψεις
στάζουν τα μάτια, μελαψά κορμιά γιομάτα έρωτα
έγινα ταχυδρόμος, για να ταχυδρομώ τα όνειρα
μα στέλνω επιστολές τις νύχτες σα λυκόσκυλο

μπαίνω κρυφά, απ' τα παραθύρια και κοιμάμαι
κάτω απ' τα πόδια των ωραίων κυριών, να ονειρεύομαι
τις μέρες, γίνομαι φλοκάτη και ξαπλώνω ανάσκελα
κι η περηφάνια μου, μια ρώγα από σταφύλι, που συνθλίφτηκε

*άνοιξα τα λευκά φτερά και πέταξα
πέταξα σαν περιστέρι στους ουραμούς
άνοιξα τα φτερά μου
να διώξω το βάρος της συνείδησης*

*κι όμως, τα φτερά μου είναι λευκά
ψηλά στους ουραμούς που αστράφτει ο ήλιος
γίνονται καθρέπτες, στα φεγγάρια της νυχτός
κι όλα τα φιλιά διανέμει, της καρδιάς ο χτύπος*

Πέμπτη, 16 Δεκεμβρίου 2010

Σήμερα λέω να κάνω μια παράβαση
και τα μισά απ' αυτά που 'χα να πω, να τα διαγράψω
ή αν θες, να τα μοιράσω σε κομμάτια
και ν' αποκρύψω τα μισά ή αν θες να πω και ψέματα
λίγα μικρούλια ψεματάκια για την αλητεία.
Είναι για το γαμώτο που δεν πρόκαμα ακόμα να ημερέψω τις ανάγκες
μου, ή που δεν έφτασε η συστοιχία του καιρού να γαληνέψω
καθώς θα έπρεπε να έχω σβήσει από το χάρτη
ή τουλάχιστον, να ψάχνατε εσείς για να με βρείτε.
Είναι για το γαμώτο που όλα αυτά που σου μαζεύονται
φαντάζουν κάποια στιγμή πελώρια ή και σκάρτα
και η ταξινόμηση που έκανες κατά καιρούς
γίνηκε μια τρύπια υπερηφάνεια, άναρχα δομημένη μέσα σε κουτάκια.
Τα έχτιζα που λες σιγά-σιγά αυτά τα κουτάκια
και τα 'βλεπα να μεγαλώνουν, να θεριεύουν επικίνδυνα
γινήκανε κάτι κουτάρες **NA!** με τα χρόνια
τόσο που έφτασε η κάθε ημέρα να θυμίζει Παρασκευο-Σάββατο.
Κι όλο αναρωτιόμουν που να 'φταιξα, που να 'φταιξες
πολλά είδαν τα μάτια μου κι απόειδα
κάποια στιγμή λύγισα το παντζούρι να πάρω αέρα
και μου 'ρθαν μαζωμένα τα ερωτηματικά ένα γύρω.
Το καρβάνι που μετέφερε τις αντοχές μου πνίγηκε στα Ψυχοσάββατα
κι όλο ανασταίνομαι από κάτι αποδείξεις προδοσίας
εγωϊσμού, ματαιοδοξίας και συμπόνιας για το απερχόμενο
που έμελλε να γίνει αφετηρία μιας βαθιάς σοφίας
τουλάχιστον ένα κομμάτι αρμονικής συμπόρευσης με το "εγώ" μου.
Σκίρτησα από νάζι και ψέλλισα χαμηλόφωνα "να! εδώ είμαι εγώ"
κι απάντηση δεν πήρα..
Μέσα στη συννεφιά, έπιασε κι ένα ψιλόβροχο
έπεφταν οι σταγόνες στα φύλλα κι ακουγόταν ένας συρφετός από
ήχους, λες και μόλις είχε πλαστεί μια καινούργια πένθιμη μελωδία
χαράζοντας το τελευταίο πρωινό του κόσμου
με συνοδεία από κόρνες αυτοκινήτων και λεωφορείων.

Δυναμώστε την ένταση! Αυτό το λυπημένο τραγούδι θα το πω τόσο
σιωπηλά και πικραμένα. Έτσι έμαθα να λέω τα τραγούδια μου. Οι
στίχοι ήταν πάντα μόνοι, απομονωμένοι σε μια φυλακή συναισθημάτων
που αδημονούσαν να ξεφύγουν. Οι στίχοι οι δικοί μου ατραγούδιστοι!

Δε βρήκαν ανταπόκριση μήτε στα μάτια της. Εκείνη η μικρή νυχτερινή μουσική μέσα στον έρημο σταθμό ακόμα αναμένει επιβάτες στο ταξίδι της. Κι εμείς, όλοι, με ανεκπλήρωτους έρωτες από νωρίς αποστατήσαμε απ' το ταξίδι. Ετούτη η μουσική δε βρήκε ακόμα ορχήστρα να την παίξει, μήτε ακροατές να τη χαρούν για την αγάπη. Είναι ένα δράμα που εξελίσσεται και τις καρδιές όσων το ακούνε ημιτελές, παγώνει. Λυπάμαι αν οι νότες του είναι πιο νεκρικές, πιο πένθιμες απ' ότι περιμένατε. Είναι γιατί η συννεφιά και η βροχή, το χιόνι κι η κακοκαιριά δεν του αφήσαν περιθώρια ν' ανατείλει. Είναι γιατί μέσα σε νέφη από καπνούς και στις οσμές των βλαβερών ουσιών, ακόμα το οινόπνευμα κυλάει μες τις φλέβες του. Κι αν κάποια μέρα ξαφνικά θα ξημερώσει η λιακάδα, είναι γιατί, σταμάτησε να σκέφτεται τις μέρες του και θέλει να πεθάνει. Κι ο προορισμός του σίγουρα να γίνει δοξασμένο. Να σιγοψιθυρίζεται στα χείλη όσων τ' ακούνε και στο ραδιόφωνο να παίζονται οι πιο θλιμμένοι στίχοι του, μα εμείς δε θα τ' ακούμε! Κάποια ήμερα ο προορισμός μου είναι να φύγω. Κι ακόμα αν αυτό που έγραψα φωλιάζει στην καρδιά σας, θα 'ναι γιατί ξεκλείδωσα εν άγνοιά μου τους χτύπους της και αγαλλίασε μαθαίνοντας πως βρήκα το μεγάλο μυστικό για την αγάπη. Μέσα μου δεν κατοικούν πλέον στίχοι, παρά μονάχα η πίκρα ότι τους έγραψα και πλέον τριγυρνούν ελεύθεροι κάπου κοντά σας και πετάνε. Μαζεύτε τους! Γιατί πλέον ακροβατούν κάπου ανάμεσα στην τελειότητα και τον παράδεισο της μελωδίας. Είναι ελεύθεροι στην αιωνιότητα οι στίχοι μου, μα πάνω τους γραμμένο το Παρελθόν. Το πρώτο φιλί, ένα αποξηραμένο τριαντάφυλλο, το εκκλησάκι του Άγιου Παύλου, το ταξίδι στην Εύβοια, μερικά ενθύμια κι ερωτικά γράμματα φυλαγμένα στο συρτάρι των αναμνήσεων, το σκίτσο μιας γυμνής κοπέλας που γύρισε την πλάτη της κι ένα κόκκινο ρολόι που σταμάτησε να χτυπάει απ' τον Αύγουστο. Πάνω σ' αυτό, σε τούτο το τραγούδι λέω, γραμμένα όλα τα δάκρυα που χύθηκαν και τα φιλιά της ιστορίας του. Ένα τραγούδι όπως τ' άλλα, που εγώ δε θα προλάβω να το ακούσω...

Όψις Β'

Κυριακή, 11 Μαρτίου 2007

*“..σαν με κοιτάς
όταν ψωνίζουμε παρέα
είναι στο ράφι και μας γνέφει ο χαλβάς*

το καρτσάκι αυτό γεννήθηκε για μας

*έλα να φύγουμε παρέα
κι άσε τα ψώνια γι' άλλη μέρα
στου Φαγόπουλου ειν' όλος ο ντουνιάς..”*

*Επειδή χρειάζεται κλαυσίγελο η ζωή μας
απόψε πάλι δίχως θέμα
γράφω για εμένα, εσάς, εκείνους
γράφω για να ξεδώσω απ' την καθημερινότητα
για να δώσω τροφή σε νέα σχόλια*

ει, εσύ κοπελιά, πως την έχεις δει δηλαδή με τα παραθυράκια του msn;
θέλεις να κατέβω απ' την ταράτσα, να τα σπάσω όλα, να τα κάνω λαμπόγυαλο;;;;;;
γκλανκ-γκλανκ, γκλιν-γκλιν, γκλιν-γκλιν

γαμώ την τρέλα μου, που γεννήθηκα ωραίο παλουκάρη!!!!!!!

- Σοβαρέψου!

Αγάπησες και ερωτεύτηκες το καλύτερο κορίτσι που θα μπορούσες να
συναντήσεις και να γνωρίσεις! Που πληρούσε όλες τις προδιαγραφές
σου και που σε έκανε πραγματικά ευτυχισμένο! Το γέμισες με χάδια,
αγκαλιές, φιλιά, του μίλησες για το φεγγαράκι, τ' αστέρια, τη
Σταχτοπούτα και τους πρίγκιπες, το έκανες ντιριντάχτα, γέμισες δύο
ολόκληρες ποιητικές συλλογές για πάρτη του (όρσε μαλάκα!)

κι αυτό το κορίτσι γι' αντάλλαγμα μπρε, για να ανταποδώσει
την καλοσύνη σου, είπε εκεί πέρα ένα « ANTE KAI GAMΗΣΟΥ ΜΕ
ΑΛΛΗ, ΡΕ ΗΛΙΘΙΕ!!!!!!!!!!!!!! »

αχ! Τι ωραίο συναίσθημα ο Έρωτας, ε;;;;!!!!

τη μια είσαι πάνω στα σύννεφα και πετάς, την άλλη σου έρχεται να
της δώσεις ένα χέρι ξύλο που σε προσγειώνει κατακόρυφα .....

Μην πυροβολείτε τον καλλιτέχνη, πυροβολήστε τον κόσμο που τον
έπλασε

απόψε χωρίς θέμα

πιάνω το μολύβι στα χέρια, να γράψω ό,τι μου 'ρθει
να αραδιάσω τόνους καλλικατζούρες και πίπες
κι όποιον πάρει ο διάολος, χέστηκα!

πολλά υπέφερα, πολλά άκουσα, πολλά μου είπαν και είπα
με πλήγωσαν, έσκασα, έβρισα, μίσησα κι έσφαξα
μα όχι, δεν πειράζω τα ζώα, τ' αγαπώ
με τους ανθρώπους τα 'χω, μέχρι αηδίας!

πολλές φορές μισώ τον ίδιο μου τον εαυτό, για τα λάθη του

*μετά από τρεις δεκαετίες, δεν κατάφερε να αλλάξει
ούτε το πρώτο του ατόπημα...*

*ξέρεις, όταν κάνεις το πρώτο σου λάθος
σε παίρνει η μπάλα και κάνεις και δεύτερο και τρίτο
φτιάχνεις μια αλυσίδα λαθών, αδιόρθωτων
που γίνεται μπούμερανγκ και σε συνθλίβει στο μέλλον*

*είμαι πεπεισμένος, πως ο άνθρωπος είναι το πιο ηλίθιο ζώον
εκείνο που καταστρέφει τον ίδιο τον εαυτό του
και βρίζει τους άλλους, ενώ μάλλον θα έπρεπε να βρίζει τα μούτρα του
ή στην καλύτερη να έχει πυροβολήσει, το κλούβιο του κεφάλι
περισσότερο από ευθιξία...
αλλά που να βρεις τιμιότητα και ειλικρίνεια στις μέρες μας;*

*δεν κοιτάω να βγω απ' το σπίτι
και πιάνεται το κεφάλι μου με πονοκέφαλο απ' το μάτι σας...
ούτε μια κούτα Deron δε φτάνει να με συνεφέρει, κάργιες!!!!*

*- καλημέρα σας Δεσποινίς, τι χρωστάω;;; (στο σουπερμάρκετ τώρα,
στο ταμείο να πληρώσω την κοπελίτσα, με όλο μου το μισθό!)*

*σκάει ένα χαμόγελο, γεμάτο αισιοδοξία και μου λέει με σθένος και
αποφασιστικότητα*

*αφού πρώτα έχει προλάβει να με διαβάσει απ' την κορφή ως τα
νύχια...*

- είναι 52 ευρώ και 29 λεπτά Κύριε....

*Τιιιιιιιιιιιιιιιιιι; 52 ευρώ και 29 λεπτά να είναι οι ώρες σου
καρακαλντάκα! Θηλυκέ ψυχοβγάλη, που θα μου πάρεις όλο το μισθό
για ένα καλάθι τρόφιμα!!!*

βρε ουστ!

*πήγαινα να παρκάρω, που λέτε, το αμαξάκι μου το .....συλλεκτικό!
κι όπως κουβαλάω τις τσάντες με τα ψώνια απ' το Καρφούρι
ένα μ@^νί ως θαύματος εμφανίστηκε μπροστά μου!*

**ΨΩΝΑΡΕΣ, ΨΩΝΑΡΕΕΕΕΕΕΕΕΣ,
ΨΩΝΙΑΑΑΑΑΑΑΑ
(φώναζα από μέσα μου!)**

- να σας ρωτήσω;; ε, συγγνώμη να σας ρωτήσω κάτι;;;

*ρωτάει αν μπορεί να με ρωτήσει, δίχως να περιμένει να της δώσω την
άδεια να με ρωτήσει! πήρε πρωτοβουλίες από μόνη της. Εγώ φταίω
λοιπόν;;;*

- συγγνώμη, να σας ρωτήσω; ψάχνω την οδό του Έρωτος!!!!!!!!!!!!!!

σβιουσουζζζζζ

« ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΤΑΣΗ, ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ »

« next station, the city of God !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! »

*καφετέριες πολλές ντεν εκι, εκι κτήρια πανύψηλα και θεόρατα
που φτιαχτήκανε με κόπο και ιδρώτα (μίζες και προμήθειες δηλαδή!)
με τζαμαρίες, πολυκινηματογράφους που παίζουν όλη μέρα τις
Αμερικάνικες πίπες*

*κίνηση, φασαρία, μποτιλιάρισμα, φωνές, νέφος, καυσαέρια,
κορναρίσματα*

και μια καντίνα στο πλάι του ΟΤΕ που γράφει “ ο Λαίμαργος ”

*χύνει ...ε, σόρρυ, ψήνει ήθελα να πω, τα καλύτερα λουκάνικα της Αθήνας
σκληρά, σκληρά και νόστιμα μόλις μπουν στο στόμα*

με δώρο τρία προφυλακτικά με γεύση πικραμύγδαλο!!!!!!!!!!!!!!

ελάτε στα Βόρεια προάστια, να θαυμάσετε τις αιθέριες υπάρξεις των Αθηνών

πίσω απ' τις φιμέ τζαμαρίες, να μιλάνε όλη τη μέρα σ' ένα κωλοτηλέφωνο

και μάτι, να μη γυρίζουν να σας κοιτάξουν με τα παλιόρουχα που φοράτε!!!

σβιουσουζζζζζ

« ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΤΑΣΗ, ΑΥΤΟΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ »

« next station taka-taka, το πολύ σε κάνει μαλάκα ! »

*είμαι χυδαίος απόψε, δεν έχω θέμα, κι έτσι γουστάρω
ξεχνάω τους τύπους, πηδάω τους κανόνες
κρατάω μολύβι και πυροβολώ! ΜΠΑΜ! σε σκότωσα*

*έλα τώρα να σου δώσω ένα φιλί, να σ' αναστήσω
τα βράδια της Κυριακής, γίνομαι σωτήρας και κάνω θαύματα
μαθαίνω ν' αγαπώ όλο τον κόσμο
τα βράδια του Σαββάτου, μελαγχολώ και γίνομαι κανίβαλος
φοράω μαύρες μπότες, νούμερο 45 και ποδοπατώ τις ψυχές
είμαι 67 κιλά, με ύψος 1,81 και μένω Αθήνα
μπουρδελούπολη σε λατρεύω, κι ας με σκοτώνεις!*

*εσύ μ' έμαθες, τι θα πει χαστούκι κι απογοήτευση
εσύ με δίδαξες, για τα πάθη του Χριστιανού
εσύ με γέννησες αντίχριστο, να βράζω σε κατσαρόλα με ξύλα
ανθρώπινες φωνούλες, που λένε "σ' αγαπώ"*

πάμε για την τρίτη σελίδα λοιπόν, στο απουσιολόγιο της ζωής
έχω ήδη κοπεί από το μάθημα, πάει η σχολική χρονιά
έμεινα μετεξεταστέος στα προφορικά!
έπρεπε να περάσουν 28 χρόνια και 300 γνωριμίες
για να τολμήσω, να το αποστομίσω, “πάμε για καφέ, μανάρι?!”
άλλοι κοιτούσαν τα μπαλκόνια της, άλλοι το μ..... της
της είπαν, έτσι απλά, “τι κάνεις το βράδυ;” κι έπεσε!

πιάνουμε, με το ένα το χεράκι, το δεξί (για τους δεξιόχειρες)
το εργαλείο μας (δουλεύει, δε δουλεύει, δεν έχει σημασία!)
προσοχή παρακαλώ, οι αριστερόχειρες να προσέξουν, καθ’ ότι υπάρχει
πάντα ο κίνδυνος να μπερδευτούν και να το ξεριζώσουν, με λάθος
χεράκι!!!

και αρχίζουμε το χορό:
«τάκα-τάκα-τάκα τα πεταλάκια
τάκα-τάκα-τάκα τα τακουνάκια!!!!!»

στο προηγούμενο επεισόδιο, πέρυσι, τα έβαλα με τις φιλόλογες
ώσπου κάπου με πέτυχε μια από δαύτες και αμέσως ανέκραξε:

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ!!!!
ήρθε στον κόσμο ο Αντίχριστος, φυλαχτείτεεεεεεε!»
(τι να πει κανείς για το μ..... της αλληνής;;;;)

είμαι ντροπαλούλης εγώ, βρε τι νόμιζες;
μπορεί να γράφω στο χαρτί, παπάδες με ράσα
αλλά η λέξη κολλάει στα χείλη, σφηνώνει στα δόντια
ρίξε εν’ αγκίστρι και βγάλτη, πανάθεμά σε, τί με κοιτάς;

αλλά δε θα κοιμηθώ μαζί σου, κουκλάρα μου
είμαι μισογύνης εγώ, όπως ο Dali
τα βράδια της μελαγχολίας, ζωγραφίζω χυμένα ρολόγια στους τοίχους

ο πατσάς, συμφωνώ, κάνει καλό στο στομάχι
αλλά είναι μια αηδία στην οσμή
κι όταν τον ακουμπήσεις στη γλώσσα, σου 'ρχεται
να ξεράσεις
αλλά σε σχέση με τα υπόλοιπα σκατά που τρώμε
είναι πιο νόστιμος...

σ' αγαπώ μανάρι μου, θέλω να σε κάμω δικιά μου
να πάμε διακοπές το καλοκαίρι, στις Μπαχάμες
να βλέπουμε τ' αστέρια, το ηλιοβασίλεμα
τσόντες ποιοτικές στην tv και κιτς ταινίες της πούτσας!

Αχ, αυτό είναι ο έρωτας, αραλίκι, ξάπλα
ντιριντάχτα στο κρεβατάκι μας, αγκαλίτσα
και να τρώμε στη μάπα, τον Σβαρτζενέγκερ...

όταν ο Θεός μοίραζε μυαλά, εμείς κρατούσαμε την
ομπρέλα

...κι όπως πέρναγα που λέτε με το καροτσάκι και τα ψώνια, μπροστά
από το ράφι των καφέδων στο σουπερμάρκετ, τσουπ! να' σου ένα
μ@Υν@κι, να με κόβει με το λάγνο βλέμμα της, απ' την κορφή ίσα με
τα νύχια!

Ντυμένη στα μαύρα, γύρω στα εικοσιπέντε, άντε να' τανε κοντά στα τριάντα, μ' ένα καροτσάκι ή καλαθάκι στα χέρια δε θυμάμαι ακριβώς τώρα, να σουλατσάρει μέσα στο κατάστημα, δίπλα μου, γύρω μου, εντός μου...

Με κάρφωσε με τα μάτια της, μόλις με πρωτο-αντίκρουσε! Μα τι γκόμενος που είμαι ρε παιδιά και δε το ήξερα ...εκεί που καμιά γυναίκα δε γύριζε να με κοιτάξει στο παρελθόν, τώρα όπου περιφέρομαι συγκεντρώνω τα βλέμματα όλων των θηλυκών!

Φταίω κι εγώ λίγο, δε μπορώ να πω, γιατί πρόσεξα τη σιλουέτα μου, διατηρώ σταθερό το βάρος μου, ξυρίζω τα μαλλιά μου ανά δύο μήνες να μην πιάσουν ψείρες

*φοράω πάντα το ίδιο στενό, χαμηλοκάβαλο, ξεβαμμένο τζινάκι που φόραγα πάντοτε με τη μαύρη ζωστήρα, το ίδιο αθλητικό παπουτσάκι με τις τρεις ρίγες, το ίδιο χακί μακρυμάνικο μπλουζάκι που θυμίζει κάτι από Σβαρτζενέγκερ στο στρατό, πως να το κάνουμε; εντελώς στρατιωτική μπλούζα, κολλημένη πάνω στο αρρενωπό, τριχωτό μου στήθος, να φαίνεται έτσι όλο το θεσπέσιο κορμί μου, χωρίς να χρειάζεται να βγάζω τα ρούχα ποτέ
....*

κι όπως έστριψα το κεφάλι, με το χέρι μου να πάρω τον καφέ από το ράφι, τσακ!

γύρισε πάλι να με κοιτάξει με τις ματάρες της... την έκοψα όμως από μακριά, ήθελε παιχνιδάκια αλλά ντρεπότανε το μανάρι μου! Δεν πρόλαβα να γυρίσω το κεφάλι στο μέρος της και αμέσως χαμήλωσε το βλέμμα που προσηλώθηκε στις τσικουλάτες!

Ε, όχι ρε παλουκάρια, να χάσουμε τη γκόμενα για τις τσικουλάτες... κι όμως το κοριτσάκι ντρεπότανε πολύ, αλλά την τρέλανα!

κι όπως πήρα το καροτσάκι να πάω απέναντι στους ντοματοπολτούς, να 'σου το μανάρι μου πάλι από δίπλα! Είχε σταματήσει στα κουζινικά και περιεργαζόταν ...

τα κατσαρολάκια και τα τηγανάκια ....αχ! βράσιμο που θέλει το μ@ΥΛ@Κι σου

κορμί μου ατελείωτο, γοργόνα μου, πριγκίπισσά μου, έρωτά μου αγιάτρευτε!

Δεν της μίλησα, παλουκάρια μου, όχι, ποτέ, ούτε ζήτησα το τηλέφωνό της, ποτέ τέτοια πράγματα, εμείς είμεθα τύποι σοφιστικέ και λόγιοι ... (μουνάτε γελάκια ε;;;;;;)

Εμείς δεν υποπείσαμε ποτέ στο αδίκημα της μονοδουλίας, συντρόφια, δεν υπήρξαμε μονοφαγάδες, γαμίκουλες, καζανόβες, νταβατζίδες, ερωτολάγνοι και κ@υλωμέν@ι για την πρώτη τυχούσα του σουπερμάρκετ!

Πάντα προσπαθούσαμε να αγαπήσουμε, να ερωτευτούμε τη γυναίκα, να τη γνωρίσουμε, να τη μάθουμε καλά! Εμείς φροντίσαμε να αναπτύξουμε βαθύτατα φιλικές συναναστροφές, να κάνουμε φιλίες με γυναικείες παρέες, να αναπτύξουμε δυνατούς δεσμούς αγάπης και συντροφικότητας! Εμείς προσπαθήσαμε να βρούμε το καταλληλότερο ταίρι που μας αναλογεί, μέσα από την πνευματική ταύτιση και σύγκλιση των επιθυμιών μας!

...και τελικά, ακόμα τραβάμε τη μαλακία με το δεξί μας το χέρι, κάθε βράδυ...!!!!

Εμείς συντρόφια αγάμητα, ανέραστα, απήδηχτα στη μάχη την ερωτική, σταθήκαμε στο ύψος των περιστάσεων, χωρίς να ψάχνουμε απεγνωσμένα για μια τρύπα να χώσουμε το πουλάκι μας, όπως κάτι άλλοι που μόλις δούνε μ.....!! στο σουπερμάρκετ, τρέχουν να πάρουν αυτόγραφο με τη γνωστή αφιέρωση "στις 8 έξω απ' το flocafe ...να είσαι εκεί, τηλέφωνο 6969696969"!!!!!!!

Εμείς λεβενταραίοι τσουτσαράδες μου, δεν πέσαμε θύματα μιας γνωστής διαφήμισης που μας έλεγε “είναι κεφάτη, γύρισε απ’ του Φαγόπουλου” με τον λούτσο για σήμερα εξασφαλισμένο ...για αύριο παίζει και όχι!

Κλάψαμε, πονέσαμε, αγαπήσαμε, λυπηθήκαμε από τα κρύα πιάτα με τις χυλόπιτες, αλλά δεν το βάλαμε κάτω ποτέ, ούτε και υποχωρήσαμε στο ελάχιστο, μη θέλοντας να προδώσουμε τις αρχές μας! Κι όταν το βλέμμα μας συναντιέται τόσο επίμονα με τον άγγελο των ονείρων μας, απλά το προσπερνάμε, σα να μην έτρεξε τίποτα στην τελική!

*“..σαν με κοιτάς
όταν ψωνίζουμε παρέα
είναι στο ράφι και μας γνέφει ο παστοურμάς*

| κι εμείς τι λέμε; στ’ αρχίδια μας κι εμάς

*θα γίνω τώρα εγώ μια σφαίρα
και κάτσε ψώνιζε όλη μέρα
στου Φαγόπουλου ειν’ όλος ο ντουνιας..”*

“Η ζωή έχει δύο όψεις, όπως και μια σκάλα. Ή την ανεβαίνεις ή την κατεβαίνεις. Εγώ προτίμησα να την κατέβω...”

